

- Jézus előtte szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról beszélt (harmadszor). „Ők pedig semmit sem értettek ezekből” (Lk 18,34). „Kemény beszéd ez”, nem tudunk mit kezdeni vele...
- Jézusnak voltak/vannak kemény beszédei; olyan is, ami után sok tanítvány elhagyta. Most nem hagyják el, de nem akarnak foglalkozni a hallottakkal. Kemény az is, amikor elmondja, mi a panasza ellenem – foglalkozom vele, megteszem, amit parancsol, pl. „térj meg, és tedd az előbbihez hasonló cselekedeteidet”?
- Amikor saját szenvedéséről beszél, az is kemény. Amikor elmondja, mit tesznek vele, az leleplezi az embert, megmutatja, milyen vagyok én – milyenek a legvallásosabb emberek (írastudók, főpapok...) is: halálra adják Isten Fiát – irigységből (Mk 15,10), az pedig bennem is megvan: irigy vagyok a „jobb hívőkre”, azok biztosan majd a mennyben is előrébb sorolódnak – ezzel végső soron Istenre panaszkodom magamban.
- A kemény beszéd helyett inkább azzal akarnak foglalkozni, milyen helyük lesz Isten országában. Övék lenne az első két hely Krisztus után – a többi tanítvány előtt.
- „Mondd, hogy...” – tudják, hogy Jézusnak Isten országában is van szava; ha Ő mondja ki, az úgy lesz (Jn 14,13–14: kérhetünk az Ő nevében, és megteszi – bár ez későbbi beszéd). Ez valójában fél-ismeret: az Atya szava a döntő.
- Jézus az Atya akaratát cselekszi. Csak akkor kérünk Jézus nevében (csak ahhoz adja Ő a nevét), ami egyezik Isten akaratával. Nem kérhetjük, hogy mondjon igent bármilyen kívánságunkra.
- Jakab és János (ill. az édesanyjuk) kívánsága nem Isten akarata, még ha annak látszik is („jó lenne a legközelebb lenni Jézushoz”). – „Ez az én két fiam”: az anya is büszke lehetne rá. Nemrég nekem is volt olyan ötletem (kívánságom), aminek csak az volt az indítéka, hogy kihúzhassam magam a másik hívő előtt. Megértettem, hogy ezt így nem adja Isten, de még most is piszkál.
- „Nem tudjátok, mit kértek.” Közelebb akartok lenni hozzám – ebben az is benne van, amiről most beszéltem nektek: az Emberfiát „megcsúfolják, megostorozzák, keresztre feszítik” – ki tudjátok-e inni ezt a poharat? Szenvedés nélkül nincs győzelem és dicsőség – Krisztus számára sem volt, a tanítványok számára sincs.
- „Meg tudjuk tenni” – ugyanaz, mint Péter fogadkozása. Ő is különbnak gondolta magát a többiekénél. De meg kellett tapasztalniuk, hogy nem így van: a Gecsemáné-kertben Jézus gyötrődése közben Péter, János, Jakab is elaludt. Utána pedig mindannyian elfutottak. – Később kellett szenvedniük Krisztusért, az evangéliumért, de a jutalom (a mennyországban a helyünk) Krisztus szenvedéseiért van számunkra.
- A Krisztus „jobb és bal keze felől való ülést” sem a szolgálatainkért, a buzgóságunkért, a szenvedéseinkért kapjuk. Az az Atya döntése. Nem tudjuk, kié lesz, lehet akár Jakabé és Jánosé is, de nem azért, mert ők egyszer méltónak tartották rá magukat.
- Az az első két hely uralkodói pozíció. Jézus már megígérte: „tizenkét királyi székbe ültök”, de ez nem elég nekik. Ha nagyobb (más) hatalmat kívánnak, mint amit (amire) Isten adni akar, az csak hatalmaskodás – így működik a világ, a „pogányok”, de nem különb a zsidók „királya”, Heródes sem. „Tiköztetek nem ez a rend” – ne igazodjatok a világhoz, hanem változzatok meg értelmek megújulásával, és ne gondoljátok

többnek magatokat, mint aminek gondolnotok kell – csak akkor fogtok tudni szolgálni, mert Isten országában ez a rend: az lesz nagy, aki szolgál. Akik „előjáróink”, akiknek érdemes a hitét követnünk (Zsid 13,7; végiggondolhatjuk, hogy számunkra kik voltak ezek), azok mind alázatos szolgák voltak. Szeretnék ilyen lenni – mert ebben ők is olyanok voltak, mint Krisztus – de ezt tanulni kell, és ez csak szenvedéssel megy.

- „Hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért”: ezért jött, ez volt az Ő célja. Az Ő szolgálata nem az, hogy teljesíti minden kívánságunkat: Ő az Atyának szolgált, de az emberek felé. Olyanok felé, akik nem „szerethetők”. A mi szolgálatunk is Istennek van, de az emberek felé: el is mondani, hogy ki Krisztus, de fel is mutatni azt az alázatot, azt az engedelmisséget Isten felé, és azt a szeretetet, ami benne is megvolt.

Mt 25,40 „Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”